

Nasıl Sevmem Seni Yâ Resûlallah

Nureddin Yıldız'ın 10.02.2008 tarihli (32.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Bir hatıramı naklederek konumuza giriş yapmak isterim.

Yaşlı bir yakın akrabamın çok rahatsız olduğunu haber almış, ziyaretine gitmiştim. Bu ihtiyar dede yatağında uzanmış, yorgundu ama konuşabiliyordu. Biraz konuştuk.

Muhabetin başlarında nasıl olduğuyla alakalı bir soruma, yine onun gibi ihtiyar olan hanımı araya girerek “Hoca, ben söyleyeyim sana, o ölecek” dedi. Ben bu kadar ani ve paldır küldür bir cenaze ilanını henüz atlatamamışken devam ederek ekledi: “Sabah, öğle, ikindi; üçünü de kılmadı, o ölecek.”

O akrabam gerçekten de o gün öldü. Bu hatıramdan birkaç cilt kitap okumaktan daha fazla istifade ettiğimi söyleyebilirim.

Bizi burada iki ders karşılıyor:

a. Elli yıldan fazla evli kalmış iki insan var ve kadın kocasının ilk defa üç vakit namazı bıraktığını görmüş. Böyle müthiş bir şeyi ilk kez görünce de ölümcül bir olay olarak anlamış. Bu kişi hafız değil. Ne Türkçe ne İngilizce okuyabilir. Karadeniz bölgesinde yaşayan, sıradan bir insan ve Müslüman. Demek ki kocasının elli yıllık hanımına verdiği kanaat, namazı asla terk etmeyen biri olduğu. Bir insanın diğer insanlar tarafından böyle tanınması müthiş bir şeydir.

b. Kadında da namaz ruhundan bir pay var ki söyleyişinde, ‘Namaz kılmıyorsa niye yaşasın ki’ gibisinden bir kıvam hissediliyordu. O da namazla hayatı birbirinden ayrı kalması hayal bile edilemeyecek denli hazmedilmiş bir bütünlük hâlinde anlıyordu.

Hazreti Enes radiyallahu anh da ashab-ı kiramı böyle tarif etmekte, aralarından biri mescitte üç gün üst üste görülemezse ölüp ölmediğini kontrol etmek için evine gittiklerini söylemektedir. Yalnız Enes radiyallahu anh bunu, Resûlullah aleyhisselamdan öğrendiği bilgi ve pratik üzerine inşa edilmiş bir şey olarak belirtiyordu. Benim akrabam olan dedenin hanımı, ayet veya hadis bildiklerinden değil, elli yıllık aile ilişkisine dair kanaatlerinden ötürü bunu söylemişti. İkisi de ne gençliklerinde ne de yaşlılıklarında birbirinin namazı terk ettiklerini görmemişler. Kadıncağızda namazın terk edilmezliğiyle ilgili oluşan kanaat öyle güçlüydü ki bunun ancak bir insan ölüyse bırakılmasının mümkün olduğu sonucuna ulaştırıyordu.

İşte bu, ilimle olmamaktadır. Aynı dedenin sadece benim tanıdığım sekiz torunu hafızdır. Sekizinin toplamının namaz hassasiyeti o kadın ve kocası kadar değildir. Torunların arkadaşlarına sorulsa ve “Senin arkadaşın üç vakittir namaz kılmıyor, ne düşünüyorsun?” diyerek görüşü alınsa “İşi vardır herhâlde” cevabının duyulması kuvvetle muhtemeldir.

Bu kadıncağızın gözünde namaz, ancak ölünce terk edilebilen bir ibadet olarak kalmış. Adımız soyadımız gibi bilebiliriz ki o kadına, “Madem senin için namaz bu kadar ciddi, sehiv secdesinin ne zaman yapılacağını söyle bakalım” dense tıkanıp kalacaktır. O kadın Fâtiha’yı bir hocanın önünde okusa büyük ihtimalle hoca, “Bu okuyuşla namaz olmaz” diyecektir.

Öyleyse soru şu:

Namazın ahkâmını, Fâtiha’yı, zammı sureleri çok iyi bilmek mi Allah katında kurtarıcıdır yoksa namazı hayat kadar ciddi bilmek mi? Bu iki şıktan hangisi insanı kurtarır? Rükûnun ayrıntısını, sehiv secdesini

ve daha pek çok detayı bilmeyen bu kadının mı kurtulma ihtimali daha yüksektir kıyamet günü yoksa bütün bu bilgi ayrıntılarına ve çok daha fazlasına hâkim, sormadan cevaplar verecek kadar etraflı bilgi sahibi olan ama canı biraz sıkın olunca da namazı ertelemekte beis görmeyen bir âlimin mi?

Bu öylesine bir sorudur. Zira cevabı hepimiz biliyoruz.

*

Namaz İslam'ın simgelerinden biri olarak konumuzun başlangıcında, konunun devamının kıyaslaması için bir örneğimiz oldu. Azimetini, dine sarılışını örnek olarak verdiğimiz bu insan Türkçe bir yazı ile Japonca arasındaki farkı ayırt edecek kadar bile okuma-yazma bilmiyor fakat üç vakit namaz kılmamayı hayal edemeyeceği kadar hayatsızlık kabul ediyordu. Dine böyle bir koparıncasına tutuşla bağlanmış.

Diğer bir Müslüman da düşününüz ki fetvasını bulamadığı kredi sebebiyle o hoca senin, bu hoca benim dolaşiyor... Yeter ki sorduğu kişinin ağzından bir kerecik "Caiz, alabilirsin" ifadesini duysun.

Bu iki profil arasında tek mesele, beyin meselesidir. Hayatımızın her noktasında yer alan makinelerin bütün meselesinin ufak bir çip tarafından yönetilen beyinleriyle alakalı olması gibi bizim de Müslümanlığımız tamamıyla beynimizdeki gözle görülmeyecek kadar küçük zihniyetimizle ilgilidir. Beyin çarpık ideolojilerden, küfrün eğitim ve ideoloji propagandalarından etkilenecek yetiştirildiğinde o beyin tarafından yönetilen bedenin kıldığı namazda insan hep kaşınır, sağı solu seyreder, dikkatini toparlayamaz. Böylesi tuttuğu oruçtan kendi de zevk almaz. Hacca gidip gelir, anlattığı oradaki beton yapılaşmanın ne durumda olduğundan ibarettir...

Burada tahlil edeceğimiz konu da bu 'beyin' üzerinde odaklanmıştır: Bizim peygamberimizi sevme konumuz... Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem sevgimizi, kocası üç vakit namaz kılmadığı için öleceğini düşünen kadının seviyesine getirmemiz gerekmektedir.

Bir başka kadını da konuşmalıyız:

Uhud muharebesi devam ederken bir ara Resûlullah'ın öldürüldüğü hakkında çıkan şayia, oraya birkaç kilometre mesafedeki Medine'ye ulaşmıştı. Münafıkların yaydığı bu kötü haber, bütün Medine halkına ama özellikle bir kadıncağıza çok dokunmuş, yüreğine inmişti. Savaş meydanında kocası, oğlu ve erkek kardeşi de bulunan ama onların geri gelmesini beklediği hasretli anlar üzerine Resûlullah'ın artık hayatta olmadığı haberiyle sarsılarak bütün beklediklerini unutuveren bu kadın hemen evinden fırlayarak çıkmıştı.

O esnada da Resûlullah ile ashabı savaş meydanından geri gelmekteydi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu kadını uzaktan gördü. Kadının kocası, oğlu ve kardeşinin şehid olduğundan haberi yoktu. Bunun farkında olan Resûlullah etrafındakilere, kadının cenazelerin yanına yaklaştırılmamasını tembihledi. Çünkü en yakınından üç insanı aynı anda kaybetmek ona çok ağır gelecekti. Sahabiler kadının yanına varıp onu uzaklaştırmaya teşebbüs ettikleri sırada o, "Resûlullah iyi mi?" diye sormuş. Hayatta ve iyi olduğunu söylemişler.

Fakat kadıncağız onu mutlaka görmek istediğini söyleyerek Efendimiz'in yanına kadar yaklaşmış. Yüzünü görece kadar yanına gelince şöyle bir bakmış ve "Senden sonra her şey kolay ey Allah'ın Resûlü, gerisini boş ver!" deyişmiş.

Sevgi nedir? Sevgi budur.

Peki, bu sevgi nasıl olmaktadır?

Herhangi bir Müslüman'a, Resûlullah'ı sevip sevmediğini sormak -istisnasız biçimde- her muhatap tarafından bir nevi hakaret olarak kabul edilir. Öyle ya, sevmeyip de başka ne yapacağız? Ne kadar seviyoruzdur peki? Dağlar, ovalar kadar...

Bizim Peygamberimizin çok sevmek istediği doğrudur. Bizzat kendisi, *"Siz beni ailenizden ve dünyadaki her şeyden fazla sevmedikçe iman etmiş olmazsınız"* buyurmaktadır. Ancak bu sevgi, onun adını saz eşliğinde anarak ağlamakla ortaya çıkan bir şey midir? Efendimiz aleyhisselam hangi sevgiden söz etmektedir? Bütün insanlık bir araya gelse ve *"Resûlullah'ı en çok ben seviyorum"* diye imzalayıp notere bildirse bunun Efendimiz aleyhisselama ve İslamiyet'e bir faydası var mıdır?

Hayır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, anneler gününde puan toplamaya çalışan anne gibi biri değildir. 'Herkes oy versin de birinci çıkayım' endişesinde bir anketör değildir. Siyasî bir lider gibi insanların beğenisine göre hareket ederek oylarına talip de değildir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz ne istemektedir ümmetinden? Peşinden gidilmesi gerçekleşmedikten sonra onun sevildiğinin haykırılmasıyla bunun itiraf edilmemesi arasında fark yoktur. *"Canım peygamberim"* diyerek ağlanması ona bir fayda veya pozisyon zenginliği katmamaktadır. Hatta şöyle düşünelim: Bu dünyada onun için en fazla ağlayan kişi Ebû Tâlib olmuştu. Aynı zamanda bundan fazlası vardı: Ona hizmeti en fazla dokunan kimseydi. 5 yaşındayken onun elinde kalmış, bir daha Resûlullah 52 yaşına geldiğinde vefat etmişti. Yani neredeyse yarım yüzyıl boyunca Efendimiz'e hizmeti geçmişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile ashabı Şib'a vadisinde üç yıl boyunca aç bırakıldıklarında Ebû Tâlib de olanca zenginliğine rağmen onunla birlikte aç kalmayı göze almıştı. Kureyş'in ölüm tehditlerini bile hiçe saymış ve yeğenini yalnız bırakmamıştı. Ebû Bekir radiyallahu anh bile Resûlullah'a yirmi üç sene hizmet etmişti.

Nerede Ebû Tâlib şimdi? Yeryüzünün en büyük ve önemli insanına, yüzü suyu hürmetine âlemlerin yaratıldığı kimseye sayısız hizmetinin geçmiş olmasının bir karşılığını alabilecek mi? Hayır, alamayacak. Öldüğünde Efendimiz onun cenazesine hasretle sarılmış mıydı? Hayır! Son sözü, *"Amca, kötü bir tercih yaptın"* idi.

Demek ki mesele, Allah'ın Resûlü'ne çok sevgi beslemek veya onun hakkında şiir okumakta düğümlenmiyor. Bunlar hep avuntudur! Onun beklediği ve ölçtüğü, kaç kişinin sabah namazına kalktığıdır. Peygamberimizin 'sevilmesi' onunla alakalı ilahiler dinlenip törenler düzenlenmesi, gül dağıtılmasıyla hiç alakası olmayan bir şeydir. Allah Teâlâ, *"Allah'ı seviyorsanız peygamberin peşinden gidin"* buyurmaktadır. Buradaki bağlantıya dikkat ediniz: Sevmek denen eylem, sevilenin peşinden gitmeye bağlanmıştır.

Şu safsata ve komediye bakınız: Şiirler, gösteriler, türlü türlü müziklerle peygamberi 'anma' merasimine gidiliyor. Konuşanlar, anlatanlar, ağlayanlar, gürültüler her yeri kaplamış... Oraya gelinmesinin herkesteki ortak sebebi 'peygamberi anmak.' Güzel! Andıkları peygamberin, *"Benim adım söylendiğinde salavat getirmeyenin burnu sürtünsün!"* diye bedduası var. Merasim boyunca yüzlerce kez adı anıldığı, 'Resûlullah' dendiği hâlde salavatın fısıltıyla bile duyulmadığı bu yerde siz neyi anıyorsunuz hacı amca?

Bizim Peygamberimiz yeryüzüne, "Muhammed", "Resûlullah", "Peygamber" ifadeleri geçtikten sonra "sallallahu aleyhi ve sellem" dedirtmek için gelmiştir. Bunu demedikten sonra bir insan törene de gitse mezarlıkta da yatıp kalksa bir farkı olmaz. Biz 'sallallahu aleyhi ve sellem' demeyi öğrenmediğimiz bir toplantıda yüz saat bulunsak bile Allah bunu bir sevap olarak yazar mı zannediyoruz? Tiyatro salonunda peygamber için düzenlenen gösteriyi izlemek diye bir ibadet çeşidi mi var?

“Canım Peygamberim” diyerek yıpranmak diye bir ibadet türü yoktur, “Buradayım Resûlullah” demek vardır. Çünkü Peygamber aleyhisselam, adam aramaktadır. Müslüman çoktur ama teslim olan yoktur. Resûlullah için var olduğunu haykıran, varlığını ona adayan, evini açıp *Riyâzu’s-Sâlihîn* halkaları kuran, çocuğuna salavatı söylemeyi alıştırmış Müslüman aramaktadır Resûlullah.

Onu sevmek sünnetine ne kadar uyduğumuz sorusunun cevabıyla aynı yere işaret eder.

Cemaatle namaza ne kadar titizsin, ne kadar hadis okuyorsun, *Riyâzu’s-Sâlihîn* sizin evde kaç kere hatmedildi?

Efendimiz aleyhisselam, Bakara suresinin son iki ayetini okumadan yatılmamasını istiyor; bunu kaç kere uyguladın?

“İçimdeki arzu, ümmetimden herkesin *Mülk* suresini okuyarak yatmasıdır” buyuran Peygamberimiz madem ki böyle buyurmuştur, asla terk etmeyeceğimiz bir alışkanlık olarak bunu hayatımıza yerleştirdik mi?

Sevgi bu ve benzeri kriterler yani ona uymakla ölçülür. Kişinin namazın ahkâmını bilmesi yeterli değildir; elli seneyi bir arada geçirdiği eşinin, “Bugün namazını kılmadı, demek ki ölecek” diyor oluşudur belirleyici olan. İnce hükümlerin dağarcığa alınması, zihnin fıkıh ayrıntılarıyla doldurulması pek bir şeyi belirlemez zira mesele fazla bilmekle alakalı değildir. Kendi kendimize kazdığımız bir kuyunun içine atlayarak ilâhî rahmeti beklememiz manasızdır.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu dünyadaki mücadelesi, Kur’an-ı Kerim’in daha fazla okunması mücadelesidir. Onun mücadelesi, tevhidin şirke üstünlüğünün perçinlenmesi mücadelesidir.

Kimse birbirinin kalbinde Resûlullah sevgisinin ne kadar bulunduğunu bilemez. Fakat ölçeklerimiz vardır. Mesela bir insanın çocuğunu çok sevdiğini, ona olan ihtimam ve özeninden anlarız. Çocuk zeytin yerken yanlışlıkla çekirdeği yutacak olsa babasının kalbi cız eder. Aslında zararı da olmayan bir şeydir bu ama o arada sevginin çokluğu insana farklı ihtimaller düşündürür ve kalp sızlar. Çünkü çocuğa sevgisi ona acımayı gerektirmektedir. Aynı çocuk ağzına lokmayı sol elle koyunca da cız ediyor mu peki kalbimiz? Sorulsa Resûlullah’ı çocuğundan bile çok sevdiğini söyleyecek birinin çocuğuna sağ elle yeme sünnetini aşılamamış, dahası sol elle yemesinden de rahatsızlık duymayacak bir konumda oluşu yaman bir çelişkidir. Bu kişinin Resûlullah’ı sevdiğini söylemesinin ne yararı vardır?

Bir insanın dilinden Efendimiz’i andıran isim ve çağrılarının defalarca geçtiği bir yerde ‘sallallahu aleyhi ve sellem’ ifadesinin hiç duyulmaması sevginin varlığı veya yokluğuyla alakalı bir şey değil de nedir? Burada *sevgi-sevmek* kelimesinin delâlet ettiği koordinatlarla ilgili bir ayarsızlık söz konusu demektir. Öyleyse öncelikli olarak sevmenin neyi gerektirdiği hususunda bir beyin ayarı yapılmalıdır ki Resûlullah’ı sevdiğini söylemek boşa gitmiş bir söz, eylem, iddia olmasın.

Konumuzun örneğini şöyle düşünelim: İki kişilik bir aile düşünelim. Birbiriyle evlenmiş erkek ile kadın var. Bir eş, eşinden ne isterse bu iki kişi de birbirinden onu istiyorlar. Birbirlerine bir eşin sunması gereken -ihtiyaç veya lüks- gereklilikleri sunmuyorlar lâkin bir araya geldiklerinde de dillerinden sevgi ifadeleri hiç düşmüyor. “Sen benim için dünyalara bedelsin, canımsın, harikamsın...” vb. iltifatlar hiç kesilmiyor. Bu nasıl can olmaktır ki karşısındakinden hiç hayır görememektedir? Eşlik kuru sevgi değil; bunun bir bedeli vardır ve bedel ödenmiyor iki taraftan da.

Sarhoşlar bile “Sen Resûlullah’ı sevmiyorsun” ithamını kabul etmezler. “Sevmemek ne demek! Canımız feda olsun ona” derler. Hâlbuki canın senin olsun kardeşim, bir eylem gerekiyor; onun sünnetine sarılmak. Bu işi yapman gerekiyor eğer seviyorsan. Bu iş, onun peşinden gitmek, olmadığında canını feda edecek kadar sevdiğini söylemen de bir işe yaramıyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bizden masal ve şiiir sevgisi değil, teslimiyet ve sadakat istemektedir. En çok kimi sevdiğimiz yüzümüzdeki sakalın varlığı veya yokluğundan anlaşılır. Resûlullah'ın sünneti olan sakalı bırakıp bırakamayacağını hanımına sormak zorunda hisseden biri, sünneti uygulamayı üst müdüre havale etmiş bir samimiyetsizlik içindedir. İşleri emreden Resûlullah, onay veren evimizdeki eşimiz olamaz.

Ezan Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in çağırısı olduğu için ezanın ardından dua edilmesini istemiş, bunu okumayı âdet hâline getiren mümine de kıyamet gününde şefaatinin farz olacağını haber vermiştir. Bu hem bir ricadır hem de uygulayanları için müthiş bir ödülü vardır.

اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةِ النَّائِمَةِ، وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا حَمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ

Buyurun sevgiye!

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.